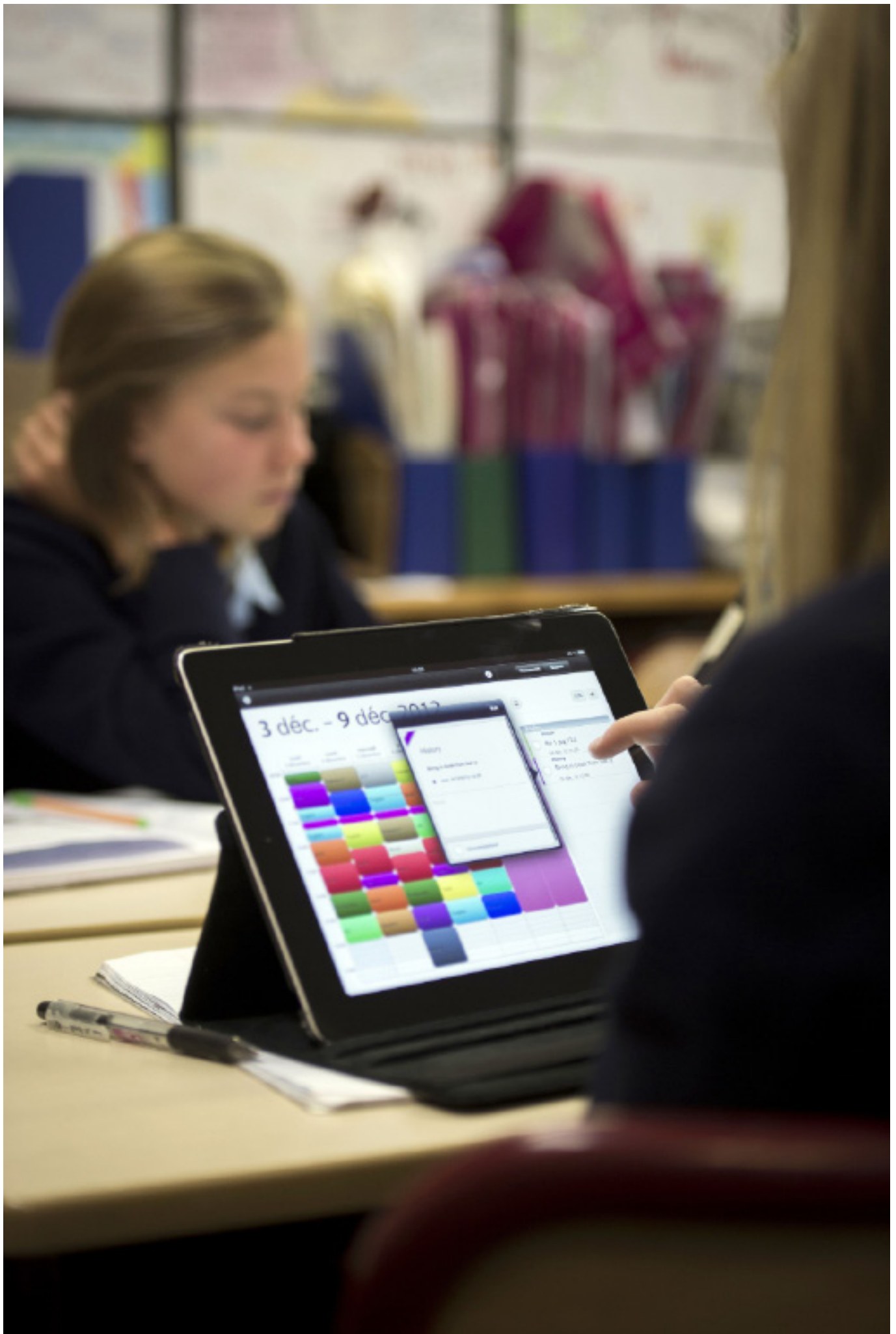

16-09-2013

Pag. 11

Tegenwoordig wordt de aula op gezette tijden opgelicht door Facebook-blauwe gloed en steeds vaker fladdert een Twitter-vogeltje voorbij. Is de opmars van sociale media een bedreiging of een verrijking voor het hoger onderwijs? «Twitter is een beetje als blijvend leren.»

De dagen waarin studenten hun professoren enkel in de les zagen, zijn voorgoed voorbij. Tegenwoordig is de kans niet gering dat student en docent ook in de digitale wereld op elkaar botsen, via een of andere sociaal netwerk. Zo is **Gert Peersman, hoogleraar economie aan de UGent**, eigenaar van een Twitter-account met intussen een slordige 3.500 volgers. «Ik zeg tegen mijn studenten dat ik op Twitter zit. Zo weten ze dat ik daar commentaar geef op de economische actualiteit en dat ik er verwijs naar interessante artikels. Maar zijn ze niet verplicht om mij te volgen. Het is niet zo dat de studenten die actief zijn op Twitter dingen te zien krijgen die cruciaal zijn voor de les», licht de professor toe. Om de studenten bijkomende lectuur aan te reiken, kunnen lesgevers het digitale studentenplatform van de universiteit gebruiken. Maar dat is omslachtiger dan de sociale media, meent Peersman. «Het handige aan Twitter is dat het veel sneller gaat: ik kom iets interessants op internet tegen, en hup, ik zwier het op Twitter via mijn smartphone.» Bovendien is de toegang tot het studentenplatform beperkt tot leerlingen die ingeschreven zijn aan de universiteit, terwijl op Twitter ook oud-studenten de kennisverspreiding van de professor kunnen meepikken. «In die zin is het een beetje blijvend leren», aldus Peersman. **INBREUK OP DE PRIVACY** Gezien een vriendschapsverzoek op Facebook maar één klik vergt en tweets al eens durven uit te monden in een veredelde vorm van chatten, moet een digitaal actieve docent erover waken dat zijn online contacten met studenten geen al te informele proporties krijgen. «De professor moet een principieel akkoord aangaan met zijn studenten: de lesgever blijft de persoon die de leerstof overbrengt en finaal een score moet geven op de kennis van de student. Dat betekent dat er een zekere verhouding in acht genomen moet worden, ook op sociale netwerken», zegt hoogleraar Peter de Witte, voorzitter van de Onderwijsraad van de KU Leuven. Een computer in de les is al lang geen uitzondering meer waaraan je de nerds op de eerste rij herkent: tegenwoordig wordt het pennengekras in de doorsnee aula overstemd door noest getokkel. En nu er bijna overal wifi in de lucht hangt, blijft het lesmateriaal van de docent niet meer tussen de vier muren van de hoorzaal. «Om lesopnamen te maken en openbaar te verspreiden, moet eerst toestemming gevraagd worden aan de professor. Anders is dat inbreuk op de privacy», legt de Witte nog uit. «Dat staat in het reglement van de universiteit en wordt aan de medestudenten meegedeeld door de studentendelegatie van de Onderwijsraad.» **VERRIJKING** Volgens de Witte is het niet nodig om doembeelden op te roepen. «Het eindprincipe is altijd: een activatie van de interesse voor de leerstof, met goede leerresultaten als gevolg. Daarom is het goed om situaties te creëren die direct aansluiten bij de wereld van de studenten. Als de inschakeling van sociale media, en activerende werkvormen in het algemeen, een verhoogd enthousiasme bij hen opwekt, dan kan daar niets tegen opgeworpen worden.» Ook Peersman ziet sociale media als een verrijking, en niet als een bedreiging. «Je kunt de 'droge' leerstof linken aan de actualiteit en altijd iets extra aanbieden. Dat houdt de student geïnteresseerd. Voor mij vormt Twitter dus een soort toegevoegde waarde aan mijn

cursus.»Charlotte De CortDe sociale media in de aulaKoken, strijken en tussendoor een diploma halen

© 2013 metro